תתקל"ג

(א)

נאמנות עדו של השומרה לאחר קדש

רה"מ

יש לעיין, בהא דעדו נאמן של השומרה לאחר קדש, אם נאמנותו הוי בדין עדות, כיון דרקדד דינתה. או דילמא דעדו אינו נאמן אלא בבהמה, אלא דעדותו של עדו, מונעת ההשגחה, וכיון דליבוי השגחה, ממילא אסורה מטעם קדש.

ונשמע מהש"ס (סי' קל"ח סק"ו) מבואר הדין דעדו נאמן בשומרה לאחר קדש, ומן הדין שם דצמה"ק דליבוי השגחה, למאי נמי אם בא עדו של השומרה, כיון דבלאו הכי אסורה בקדש, בשלמא בבהמה איכא נמי לענין השגחה, אבל בנבלה מהו הנמי בדה. ונראין בחצי דהנמי הוי אם בשלה מה בלוי דנים, לקרבי ידים, אם נפלה לגיתם לאחר קדש, הרי תולבן ולוי מתבטל כדמבטל בטלתי, אבל אם בא עדו ומעיד של השומרה לאחר קדש, הרי נאמן בשניהם והוי סוטה ודאי, ובסוטה ודאי הקל דבלא תלבן לוי בעי, כדאמר (יבמות יא) דשומרה כ' הה כעדות, אלא מאי מן הדין דהרי סובר דקים אם בא עדו של השומרה, מונע ההשגחה, ואסורה מטעם קדש, ולא סוטה ודאי, ותולבן ולוי מתבטל. וכן כ' האתיעצר (סי' ל' אות כ') בשם הרמב"ם ובד' המשנה. ומדברי הרמב"ם (פ"ו ממה מחלבה הי"ט) דנקט שם נבלעדים, (ולוי בלעדו אמר קדש).

ולהלן מבואר סוטה שיש לה עדים בודאי, אין המים בודקין אותה, שנמצא עדיף אין הה ודאי. ~~ואלא~~ ואם שתתה ולוי בדקה המים, ובאו עדי טומאה, תלינו בלוי בתנבה, משום דהוי דלוי בדקה המים, משום דליבוי עדים בודאי בשעת שתיה, ואין המים בודקין אותה, ומיד מבואר ~~שם~~ ברמב"ם (פ"ל סוטה הכ"ג) דהוי דלוי בדקה המים, שמא בשלה אינה מונעת מעון, לפי כן לוי בדקו המים

א) ואם כן, נמי יבחק סי' סט ב' לתרלף כן קו' הבש, ור' להלן עמ' ה'

אבל אשתלם ומסיים הרמב"ם שם "אבל אם בא עז והעיד שהיתה טמאה, אינה אסורה ותיבב תחת בעלה שבדי שתתה" עכ"ל. ומן המשנה מאחר דעז העלאה נאמן לאחר קידושין, לדה לא והיא נאמן לאחר שתיה כאן ב' עדים. אמי דלא בדקה המים, נאמר עכ"פ מעלם שיש לה עדים או שאמר אינו תנינה מאון, וכאן בב' עדים. ומנרס המשנה דהרמב"ם סובר דעז אינו נאמן של ולא העלאה, אלא אצהכ"ל הוא דעדות עז מונעת ומעכבת השתיה, ומאילו אסורה וקיימא עדיין קידושין. הלכך אם בא העד לאחר השתיה, אין לו כח לאוסר עוד.

(ואינ"ל נקהו דיש עדות בגדה"ה אם ישנו עז, כיון דאין לו נאמנות של העלאה ובנ"ל). x)

ועוד בתוס' (דף ו') דקסתפקו אם יש עז בגדה"ה, אם המים בודקין, ומסקי דכיון דהאמינתו תורה בשנים, נאמן לא אחר השתיה.

ונהיינו דקהו סברו של התוס' בנ"ל, אם העז נאמן של ולא העלאה ולכן אם יש עז בגדה"ה, כיון דנאמן בשנים, הוי סוטה שיש לה עדים בגדה"ה ואין המים בודקין, או דנאמן במשנה דלעיל, ולה בסוטה שיש לה עדים בגדה"ה, ומסיי בהדיא דהטעון דנאמן בשנים של ולא העלאה.

---

x) וכמו להדיא הרמב"ם (פ"ו דסוטה) "שהרי נסתרה בקוס, והשתיה אתירה נמצאה, שהרי יש בה עד" כמו דבארנו, עכ"ל. משמע להדיא כהמשנה דה' הרמב"ם.

הוספה לעמ' אי דלעיל. והאמוראים (ס"ר ו' אות ב') מנמק התנאים כדלהלן,
אם בהתחלה דבר דאין דשב"ל בחלב משנים הוי דינו באיתחזק איסורא,
אבל היכא דלא איתחזק איסורא, נאמן עליו, והסוטה דאיכא דאלף איתרע חזקתה
והוי כמו דשב"ל בלא חזקה דנאמן עליו מדינא.

אז כשיש הרמב"ן דס"ל דדשב"ל, גם אם לא איתחזק, אין עליו נאמן. זו ריש
מיטין, ולפי אלו באיתרע חזקתה. ואין כאן חזקה, אינו בדין שנאמן לעליו, דהרי
אמר דבר שבערוה הוא, ואדרבה הוי שחיבשה התורה בעדו בסוטה, אלא דבאמת אינו
נאמן על פנים הטומאה, רק יש לו נאמנות לגבי שלא להשקותה, ואיסורה הוא
מחמת הס. ואם נימא כן, הוי דומה כמו שהאמינה תורה עליו היה כשנים
הכוונה לו בנאמנות המוחלט רק בדין הנאמנות שאינה שוה לענין דברו.
וכמו דומה כן בעגלה ערופה, דעליו אומר דודאי מי הכהן, אין עדים, ונאמן
לגבי שלא לערוף, הן בסוטה לא להשקות וכן מצוה הרמב"ם להדדי.
(נה עדות הכ)

והבאתי לזה דהרמב"ם ס"ל כהצד השני וכמו דדייק המשנ"מ.

ואומר אמוראים שם, דקיימא דנאמנות עליו דהוי כשנים דינו אם אמר
הבחישו בצאתי, אבל אם הוחש דבר, הוי עליו בהבחשה. ולא כלום הוי
ומדוע הרמב"ם (פ"ו דסוטה הכ) דרוח סובר בוודאי לא היה שותה, ובעגלה
ערופה הוי עדים פי' הדברים דבאו בבית, עליו אומר נטמאת, ועליו אומר לא
נטמאת, לא היה שותה. ובעגלה ערופה, עליו אומר שבאה הרצח, ואחר

אומר שלא היה לו עירבון, ומן האמיצה מה' הבבל בן סוטה לעקלה
עיינה, וכי דבריהם כל דאינו דסוטה יש לו נאמנות בעוון הטומאה וכיוצא
נמצינו דבעד דמעיד קטנות נאמן בתרוי של הטומאה, וצה שבנו להבחישו, אפ"ל
דבנו, אינו נאמן בתרוי, דהרי רגלד בקלדו, ומשיב כלום (צה המבחישו)
בקרום שניה, ואין לזו בקרום שניה אלא אם באו בבנו. וצה בסוטה
אבל לגבי עיינה בזון באן רגלד אלא דנאמן על בן העיינה, ולכן דינו
אם בנו מתמולה, אינו אומר אם בצבה כלם שהאמיצה תורה וכי אבל באו דבנו
אין לזו דהבחשה כלום, ולכן עירבון.
איתא רב שם כל דהיה שותה ודמי לדינו דעירבון, משום דכל לרב
דאם בסוטה אין לו נאמנות על עוון המעשה, רק מונע ההשקאה במו
לגבי עיינה, וכיון שכן, אם בסוטה, דינו בצאתכ אינו אומר כלום בהאמיצה
תורה כי אבל דבנו הוי לזו בהבחשה ולזו כלום, הלכך שתה כמו בעקלה
עיינו דעירבון, ועל כן נסתר הרמב"ם ברב, ואם בסוטה דבנו
שתה, כיון דהרמב"ם סובר ברב וכמו דהמשנה מדיין בכל.

עיין לעמ' ג' – הבאנו שם בשם נמק יצחק דהגמ' בקידושין, אם יבנו לזו
של הטומאה לאחר קדש, לגבי תליבה, דינו סוטה סבר תולבה, אבל בנו לזו
דנאמן על עוון הטומאה, הוי סוטה ודינו ונטורה אחר מן התליבה. וכ' עוד בשם
דנו אם בנו הבנה של סתם סוטה, הוי בעשה, ולזו יינסר לעדות, אבל אם בנו לזו,
והבנה בנו שלו, הוי דנו של סוטה ודינו, וייבמה לזו דטומאה ולזה, יינסר לעדות מהם.
(ולפי דלזו נאמן על עוון הטומאה).

ובאו שניים המשלים

נראין דלהתמה[x], דאין מונע ההשגחה, ומתולין אשרה מתחת קש. ואילו בתוס' (דף ו') במסקנתם, משמע דאין נאמן על עולם השלמה כשנים.

אולם המונע יוסי (סי' קיד) תמה על המלמ, מתוך הרמב"ם (פיה איסורי הבמה) המקנה לאשתו ועסתרה, ובאו עדים והעיד שנטמאה, והיו בעלה כהן, ובאו שני אחים, הרי לנה משום צונה, אינן שייכי העדות בעדים, כדי להחזקה בצונה עד. והיו מהכרוש דבהו מדין הגיטרה בעדים להחזק (רמב"ם פרק סנה).

ועם נמצא דאין אינו נאמן על השלמה, אלא מונע הגתה, אין להחזקה בצונה ולהלו מעולם לא בהחזקנה בצונה.

ועם מהני דאמר כמה שבאמינה תורה עדים כשנים, משמע מלשון הגמ' (לא) כמה שבאמינה תורה, ומשמע דיש לו נאמנות של יבם השלמה בתרי. ואז לאו קל כמה, ובאו שהשבתנו.

ומה בקהה סוטה (סי' ה) בשם מונע יוסי וקרן אורה מייש. אולם בלי מהרמב"ם סולנו דסוטה דלמי. מה בקהה. ונלמיתי להמרון. וכ' מישיר אמיתי להלן דמ' ו-ז.

וכ' משלים דמבאו הגיה מתוס שבועות (לה ו') דאין בעדה בעדים המים. והאדנים דאמה הגיה. מייש ומתבאר מתחת (אדנים סי' יח, נובת חוה סימן ה, וקרן-אורה)

---

x) רמב"ם סולנו, ולא סוטה הכל.

ודע, אשה דנאסרה לבעלה ולבועל ולתרומה, לאחר קידושין, דעשאו הבעל ספק כוודאי, אין לה בעילה עד שתעשה ויתברר הדבר אם ציעתה. ואם באו לגרשה בלא השקאה, אינה מעשה הבעילה, דהוי אומדא לא נאסרתי עליך, וביכולה להשקות אותי ולהציעני.

והיכא דבעלה מתו עד שלא שתו, ואינו לדבר הספק אי שתה, מחלוקת בש"ס ובה, כיון דהוי ספק אם ציעתה, ונהי דספקן כוודאי הוי לענין האיסור, אבל לגבי המזון הוי ספק, ולבש דשטר המאוחר לגבות בגבוי דמי, הוי מוחזקות ועומדות הבעילה מיתני. ולבה דסל לוו בגבוי דמי, הם מוחזקים ואין להוציא הבעילה.

ובדר זך הקרטיגו מהוי דחמש נשים דנאמנות שלא להשקותה, אבל לא לנוסלה מבעילתה, ונשה כיון דאכן אינה מתה, מעשה בעילה מדין ספק לבה דלמא.

ותיקף ביה מאיר דלבי חמש נשים, כיון דרובה לגבות מהבעל, הוי כאומר הבעל אני אם פרשתיך, כיון דבדר נתחייב בבעילה והספק היו מתי ציעתה ונפקד, החוב, הלכן עומדות הבעילה. ומאיר בתי באליהן עד שלא שתו, דרובה לגבות מיתני, ולגבי יתני הוי כאי אם נתחייבתי, הלכן אינה עומדות בעילה.

והשתא יש לדון אם בא עדו של הטומאה לאחר קידושין, אם ניהו דנאמנתו הוא של עצם הטומאה בשניים, בוודאי מעשה בעילה כמו ב' ידי מנות בטומאה. (דנאסרה בוודאי ואם מעשה בעילה כיון דנאסרה אחיו) ואם ניהו בהאשה דו' הרמב"ם

[illegible]

דעה אינו נמנע מן הלך השאלה אלו מונע ההשגחה וכדומה, ואמיתו היא נשמרת מתחת קולם, ולכאורה הוי כמתי בעליהן עד שלא שתו, דמנסרת בתנורה לדה, אבל קי מהני תמש נשים דלאיל דקולא הבתולה. ולכאו לאומר דבחמש נשים הוי כאלו אם פלמתן, דאבל לם לאו לא השאלה, תלבה הבתולה מחמר אלו אם פלמתן. אינו בקהי שם. ובאה רב. ור' בלוק ובאור כ' התולף שהרחקנו בצה. ועיש.

ור' לבלן אמר ~~[illegible]~~ בשם אחיעזר
ולר-יגן

ודע, הבאנו לעיל דהי דאמ סוטה שיש שלו עדים בעדה, אין המים בודקין אותה, ואם איכא עלו דעדה, שו הבעלים ושו הרמבם ר' לעיל.

ולבלן מבלגר בד רש' לא אלמנו דרב ששת ולא: סוטה שיש לה עדים בעדה. דבאו שקמאה מצה עב. משמע לכאו דלגי דיכא עדי טומאה שקמאה מצה, שקינו אלו נסתרה אמו, אבל אם יש עדים בעדה. שקמאה מצמר, המים בודקין. והמשנ (פא הי'ד) דה ורגיתי, מק לא פירש, ומסיק דהיכא דיכא עדים בעדה, אין המים בודקין, לשב טומאה עם זה שקינו אלו, ולשב טומאה עם איש אחר עיש. בגרי'ר.

והאחרונים (סי' ו', אות ה') כ' דלכו"ע אם שנתבטל בשו' הרמב"ם, דהעיקר אינו נאמן על עצם הטומאה, אלא מצד ההשקאה, ומתולה אסורה לבעלה מחמת קו"ס, (כי לגבי טומאה, הוי דשב"ל ואין עיקר נאמן, לפי שי' צו), נמצא דגם בעלה יבא עליו לאחר קו"ס, ואפ"ל אם בא עיקר על הטומאה, לא יהיה משום טומאה, דהוי דשב"ל (והעיקר רק מצד ההשקאה), וקיי' בגיטין עשה, (ור' לעיל בשם תוס' דבעלה לוקה משום טומאה, מטעם ספק כולדות ודינו כ' כאילו ודאי מיתה, כ' לעיל). וכ' האחרונים שם דבעלמא עיקר אינו נאמן לאוסרה על בעלה בהן משום מיתה, אלא דלפי' הרמב"ם איסור מיתה הוי איסורין ולא ערוה, משום כיון שהיא מוזהרת תחת בעלה, ולהלכה מבעלה הוי דשב"ל כמו להלכה ממון, אלא דהאיסור מצד עצמותו לה דשב"ל, אלא כיון דאינ' תפיס מבעלה, מה בעצמו הוי דשב"ל. והיינו דנאמן לומר אשה זו מיתה או נהרגה היא, מחיי בפנוי, אבל אם נכסי, אינו נאמן ובטל. ומה מה בעלמא. אבל דסוטה לאחר קו"ס, הרי כבר אסורה מטעם קו"ס, ובא עיקר על הטומאה, ונהי דאינו נאמן בעצם דטומאה הוי דשב"ל, (ונאמן רק לענין ההשקאה), מיהו כיון דאסורה לבעלה, נאמן העיקר לומר דמיתה, ואסורה מטעם מיתה דהוי איסורים, והבא כבר יבא מבעלה עי' קו"ס.

ולפי האמור מובנת שי' הרמב"ם (איסור הנ"ל) דגם בא עיקר, בעלה הבהן יקיים משום מיתה. אף בלעצמן טומאה אינו נאמן, דהוי דשב"ל, דטומאה כ' דה כעדות, ואפ"ל אם אינו בא להלכה מבעלה, דכבר נאסרה מטעם קו"ס. ונאמן רק לענין ההשקאה, משום דאיסור מיתה, בכהן שאין מקיים אלא אסורים עי' איסור מיתה לבעלה, דאסורה כבר, נאמן העיקר מטעם עיקר נאמן באיסורים.

ולכן הוא דעתו דרמב"ם ורש"י אחלק, (סי' ו' סי"ג) דיש שאמרה לבעלה נתנסית אינו שהיא מותרת לבעלה (לפי מנהג אחרונים), לבשמר אסורה לכהן משום זונה.
ואם בא עז ואומר נתנסה, אינו נאמן, כיון דאיסור זונה הוי דרבנן, דבא להקל ובעלה הכהן, אין בידו יכולת, שלא אכל כשאר, אינה אסורה לכהונה.
אבל אם בא עז לאומר מיתת בעלה, ומעיד דנתנסה תחת בעלה, הוי להאמין, דכיון דבעדותו אינה מוקמה מבעלה (דבר מן בעלה), ממילא הוי איסור זונה כבכל האיסורים, דעז נאמן בה. (אחיעזר שם)

וכ' הרמ"ה אי נאמן עז להתיר הסוטה לבעלה, דהוי איסור לגוי, ולה דרבנן, שלא הקילה כ' בה כערוה, מה אינה כערוה אשל וכו' (דברי סוטה מנסי בה בדוש. והלך כשר). ותמה שלו הגרע"א (סי' ו"ד) הרי להדיא מרגלא דסוטה הוי דבר שבערוה, ולפי דבר דבר ממון, ודבר בסוטה הוי דבריה. וכן בקמ"ק דדש. סו"ס. ואומר האחיעזר דבה ודאי להתיר שיכנס תחת בעלה ולאשה, הוי דבר שבערוה וכן להתיר איסור אם עז מיאן ונתרצין, בודאי בדי שנים כדין דבר שבערוה, אבל הבא כיון דאסורה ודאי תחת בעלה מי הוס, ואולי דבין להתירה מי הוי עז, אפשר דעז נאמן בה, כיון דהוי איסור לגוי. ויש היטב. (אחיעזר שם).

(יב) (א)

ולאור זה שכ"ז בד' הרמב"ם דלא איכא נאמן של אולם הטומאה, יש להעיר
אמאי מנסדר בתרבתה, ומש"ה נשים דעומדות לאוסרה (ואינה אתה), ואינם עומדות
להנסד בתרבתה, כל עדותן, ומנסיד בתרבה, לדידן דקיל בבא לבי מתו בטלין
עד שלא שתו, דשדר המאיר לגבלר לאו כגבלי דמי. ויש לה"ק ב"ש-מאיר
ותוס רש"י. ובקבדה, לבי מתו בטלין עד שלא שתו, מנסדר בתרבתה מסתם
לפי דה", ולבי ה' נשים, אינה מנסדר בתרבה. מש"כ.
ובן ק' אמאי בעינן מנסדר בתרבה ומש"ה נשים כלליל.
ומחדש ב"ש מאיר דבחמש נשים כולן דעבלות מן הבעל, הלי כאומר אני אם לרמתיך
דקיל חייב, אבל לבי מתו בטלין, דעבלות מיתמי, ולגבי הלי כאני אם נתחייבתי
ומוצב מתו בטלין דאינן נטלות בתרבה, ובחמש נשים נטלות בתרבה.
ולכ"ע דאינו (אם נמצא דאינו נאמן של הטומאה, כן מונע ההנאה), אמאי
מנסדר בתרבתה, והני הלי כאני אם לרמתיך. ואמאי שנו אינו חמש נשים כלליל.
(ובאומר אני אם לרמתיך, אינו מוציל עד הטיעון לנוסרו).
אם לא דנאמר דלא כב"ש, אלא כסור בכל לאוני, ודמי לאני אם נתחייבתי
כן בחמש נשים היתה תקנה מחדש שלא להוציאה להנסיד בתרבתה כדי
שלא יקלקל ברית. (ר' אחיעזר סי' ל' אות ח') הבאנו הכל בבלים כ' המוצלל.

ומחדש האחיעזר דהא דבאני אם לרמתיך איכא בצה כמה טעמים. (אם נשלם
ברוש עם תקנת חולה, ברי עדים. (ובדאובה בחס כתובות יד ל' ובביה"ל שם).
ב) מטעם אין סמכין על מוכיח מיד. ודחוי חולה. ומטעם זה אפ' סמכין בדמון

יג

קודם להלוויה תיכף, משום דאין סמך מלבוא מידי חולה (דבבא"ל ליבוא תלמי חולה) נו"ש.....

ובתוס' נשים דקושלו בתרבה, מטעם אי אם בדעתיך ובקל, לא טעם אל, משום תלמי חולה, כיון דקיימי לה ועסוקה איתרע תלמי חולה. ובל דקושלו בתרבה משום טעם ב' דאין סמך מלבוא מידי ודאי.

וכן קיל דברי מנ אחר לה דרי, כמלוי (בב קלה וכתובות יח),

ואומר אחיעזר דהיבא דאומר אי אם בדעתיך, דאיבא תלמי חולה, אין דרי מנ אחר תשיב ברי לתלמי מחלמי החולה, ולכן אם אומר אי אם בדעתיך ואיבא עיר דנדר, לה דרי, וחייב לשלם. אבל בסוטה דליבא תלמי חולה ובקל, והוי כן מטעם אין סמך מלבוא מידי ודאי, אלא אם עיר מיד דינתה, אלא תשיב ברי מי אחר, ודאי ודאי נינהו, דבבא"ל מהני דרי מנ אחר. ובאמר כל דסוטה הוי ברי לרוע, ובלי תשיב טעמא ברי, דסוס יש לה תביעה ודאית, שניר כל דעת ברי מי אחר, דהוי ברי לרוע, מהני כלל ברי דידה דלרוע.

ולפי האמור, אולם, הא דעלו מעשה בתרבה, דתשיב טעמא ברי נגד טעמא ברי דידה, ומחלמי חולה ליבא בסוטה ובדעלו.

ובתוס' נשים דקושלו בתרבה, הוי דליבא תלמי חולה, אלא אין סמך מלבוא מידי ודאי, דהוי בא"ל אם בדעתיך, וליבא הבא טעמא דרי (נגד חוס הנשים) נגד טעמא ברי דידה, - כיון שמעמידות אלו ומשאלות לקלקל, ולה אלמלן ברי כלל, וכיון דליבא הבא טעמא ברי דידה, מצד הדין דהוי בא"ל אם בדעתיך, דעלה בתרבה מטעם אין סמך מלבוא מידי ודאי.

(א) תקירה בהקדמה אינו על הטומאה לאחר קש"ס. (אלא) אם נאמנתו היא בשני עדים על הטומאה, ובכן פשוט לישנו דגמ' כמו שהאמינה תורה שאין הכא כשנים.

(ב) נאמנות העד, לגו אינון הטומאה, אלא נאמנתו לאנוס ההשגה, והיא דומה כמו שהאמינה כו' הכוונה הנאמנות שלא להשגתה, ואיסורה הוא מחמת קש"ס (בלי אנשלא דהשגה). ובמו דאמ' לרבן גמ' אבלה עדלנה, דנאמן העד לומר ראיתי מיהו ההרגן, ויש לו נאמנות, לגו לעדות; אלא עכ"ל אמ' שם ט נקיים שהאמינה תורה כו'.

(ג) ודס' אמ"ע "תולה הקירה, בפלוגתא דהרמב"ן והרשב"ן, והכא אינתלן הקירה, בדשב"ל, אם אינו נאמן בצה כו' ריש ע.ט.ן. והכא אינתלי חלוקה דגלל הקלד, ז"ל בפנים.

(ד) וכ' הרמב"ם (סוכ"ו ופ"ן מה' סוטה הכ"ן) הוא בהקד השני דלעיל, ובמו שדייק המשל"מ.

(ה) ולפ"ז, כ' האמ"ע, דצהו מתלוגת הוא ריב, ר.רש' סוטה, הכא דבאו דבאן, כו' אומר דינתה, והשני אומר לא נתה, לר"ת, לגו היגה אתה, דסל בקד כו' דלעיל, הלכך אנ' באו דבאן, ליבאו הבחשה, אבל בעקלה עדלנה בבה"ן, עדנ"ן, דהוי אינו דהבחשת, (רק אם באו לאחר לא הו עדנ"ן אבל דבאו הוי אינו דהבחשה).

ורק שם שלל קלים בטוחה, היתה שותה, פשל בהקדר ב' בלעיל, והוי כאן
עקלה עדינה, דהיינו דהוי בבן, הוי עון דה בחשה. והרמב"ם פסק כדיה,
כיון דהרמב"ם סובר כהקדר השני בלעיל.

ה) ודס' נתל יבחק מיישר קו הבש דבעבלי בלבוי השקוה, ליבוי נמ
אם בוי עון של הטומאה, כיון דאסורה בלאה מטעם קוס, והשקוה ליבוי בעמה.
ומיישר דהנמ לעני תלבה, דקיל ס' סוטה תולבה ולוי מתיבמת, והתוי כשבוי עון
של הטומאה, הוי סוטה ודאי, לעטורה אם אן התלבה כדין סוטה ודאי.
וכ' מוד בשם הגר, מוד נמ, אם בוי בעלה אלי לאחר קוס, קאי בוי סור
עשה וליבוי מלקות ולוי ייקס לעדות אחת. אבל אם בוי עון, אם יבוי בעלה
אלי, הוי בוי של סוטה ודאי, דלקי מטעם הלאו, ייקס לעדות אחת.

ו) איכא לקשה בד' הרמב"ם, דעון אין של עוקר הטומאה, רק מונע השקוה,
ואסורה מטעם קוס, אבל לתרוץ כ' נתל יבחק בלעיל.
ולדעתיך הרמב"ם (פו' יבמות תלבה הטו) דשקי שם ובעדים, מסתי דאן
אם בוי עון לאחר קוס, תתקוים.

ז) ועוד ספקו של הגר"ס (דף ו' ע"ב) דאם סוטה שיש לה עדים בודהי
אין האיש בודקין, אם ישנו עון הטומאה לאחר קוס. ואליבא בתקרת הגלי
ומסקי דהה אם ישנו עון בודהי, משום דסל דעונן של עוקר הטומאה.

אבל הרמב"ם פוסק ופסל לו בתוס', משום דסל בה בגד הפסי בלעו.

ח) עוד: תוס' שבועות (לה ע"ב), ובמשנה הר' בתוס' שם סל בלעו בגדה. בגדקין המים, והבגד בלחה הפסי (ובגמ' סי' קלא, ובגמ' תלת סי' ה' ובקל-אורה).

ט) עוד: רמב"ם (פ"ו מאיסורי הבב) דאם בלעו מן הטלטולה לגמרי קדש ובשלה הבהן בו שלי, לוקה משום מולה ובר, ומסדו מיכלי דצה מדין הפסר בשבו לחמן, רמב"ם פסק מה סנה. ואם עשה מן מן מולן הטלטולה, אמרי לוקה משום מולה.

יב) משנה אמשעכר (פ' ו' מלה ה') כ' עמ' ח' (הנ"ל).

יג) נלעבן בתבה. קיל בחתן בשמים עד שלו שתו, לבה, אינה נוטלת בתבה (בשבר המאחר לקבלת לחו בעבלי דמי, וכמן דהו ספק, המאשה). ואבי חמש נשים נוטלת בתבה, ולבאורי מהו ההבדל ביניהם. והבאנו בשם ב"מ, דבחמש נשים, כמן בעתיה בשעת הנשואין, והשתו יש ספק אם מינה, הוי בעוודר אם אם בעתיק, אלא בלה כי לאיבלי והוי שמו טוב, חיב, אם מטעם ברוש מלה חלב ובמלבה בבתולות יב ב' ובבה"ל שם, ואי משום דאין ספק בטור נוכנו מיבי ודאי חלב.

ולכן לגבי נשים, ונטלה בתובעה אבל מתו בעליהן עד שלוו אותו, בדרבה לטולם מיתתו, ולגבי דידהו הוי בעולמות אלו אם נתחייבו. ובמאה הקבוצה סי' לגבי לקולות. והנתיבות השיג שם דהני אל הנכסים הם שעבוד ראוי, ומאילו הוי בעלי אם פרעתיו.

מיהו נתל יבמה מסתיר לנו שזו הקומים דאל שעבוד הקול של הקומים, וכיון דהוי סתם שמו נכסי, הוי סתם שאלו לו נשתעבדו שעבוד הקול והוי בעולמות אלו אם נתחייבו. ולא יישוב בית מאיר בלשון.

והיינו דבר אחר של הטלמה לגבי קלא, אם נאמר דקולמתו הוי של עצם הטלמה בתרי, מנסדא בתובעה כמו עדי טלמה בעלמו. אם כי דלפ"ל דהוי דקולמן בתרי של עצם הטלמה, הוי לגלוסה, אבל לו לגבי מאון הבתובה, אבל לגבי הירש והרמבם דהמקל (פטיר סנה שם).

אבל לגבי הבד הם בלשון, דלון של קול הטלמה, אלמו מנסדא בתובה, והוי הוי לגבי הבעל, בעולמה אלו אם פרעתיו וכמו בה נשים בלשון.

יב) אם בעלמעצה שם בישוב הדבר (עמ' יוד-יא בלשון)